

Afgift i Birkeligheden kan siges at være trykkende. Det største Antal af disse ganske smaa Skibe vil vistnok ogsaa neppe benytte Lods, men det er jo Noget, som er vanskeligt at bestemme, da de nu ere tungne til at tage Lods. Hvis den høitærede Minister vedvarende vil fastholde, at man ikke skulde offre nogen større Sum paa dette, saa skal jeg tillade mig en Henstilling, som maasse ikke ganske falder ind under den høitærede Ministers Reskort, det er, om ikke den Afgift, som svares til Statskassen for Passering af Bøgestrømmen, kunde bortfalde. Det er ikke noget særdeles stort Bidrag, men det er dog altid noget, og det forekommer mig, at det maa siges at være Statens Pligt at sørge for, at saadanne Forvande holdes i Orden, uden at man behøver at kræve Afgift af de mange Skibe, der passere derigjennem.

Ogenbøll: Jeg forudsætter, at dette Lovforslag vil gaa til et Udvalg, og jeg vil derfor tillade mig at henvende den høitærede Ministers og det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa nogle Bestemmelser i det 7de Kapitel, som hidtil ikke have været omtalte, men som forekomme mig maasse kunne trænge til nogen Modifikation. Kapitlet omhandler blandt Andet den processuelle Behandlingsmaade af de Sager og Forseelser, som omhandles i Forslaget. Der staar nu i § 58, 1ste Stykke, at Forseelser af Lodsinspektøren, Lodsoldermændene og Lodsjerne straffes med Bøder indtil 200 Kr. eller med Fængsel i indtil 4 Dage, og saa siges det i 2det Stykke, at denne Straf er Overlobsen, naar Straffen ikke bestaar i Bøder af over 100 Kr. eller Afsted, bemyndiget til at ikende, naar Vedkommende indrømmer at have begaaet den ham paafigtede Forseelse, men ellers henvises Sagen, hvis dertil findes Anledning, til Afgjørelse ved Rettergang. For det Første er der noget uklart i den Tilføining, at det kun er, naar Straffen bestaar i Bøder af over 100 Kr., at Sagen afgjøres af Ministeren. Det er nemlig ikke klart, om derved skal forstås, at Straffen i det enkelte Tilfælde af Overlobsen skjønnes ikke at kunne afgjøres med en ringere Bøde end 100 Kr., eller om derved sigtes til Forseelser, for hvilke Minimum af Straf er 100 Kr. Jeg tror, at Meningen nærmest skulde være det Første, men i alt Fald er det mindre heldig udtrykt. — Naar det dernæst siges, at, saafremt Vedkommende ikke erkjender sin Forseelse, henvises Sagen til Afgjørelse ved Rettergang, saa maa der spørges: Hvad er det for en Slags Rettergang? Derom maa man se efter i § 60, sidste Stykke, som siger, at alle Sager med Undtagelse af dem, der ere nævnte i Paragrafens første Stykke, skulle behandles i Kjøbenhavn ved Sp- og Handelsretten og paa andre Steder ved Gjøsteretten. Jeg tror nu, at det vilde være en mindre heldig Form for Behandlingen af sige Straffesager at behandle dem gjøsteretsvis, ligesom jeg i det Hele taget tror,

at det ikke er heldigt, naar Gjøsteretsbehandling i § 60 — hvad jeg senere skal komme til — er sat som det Almindelige i Genhold til de ældre Regler i Forordningen af 27de Marts 1831. Det maa nemlig erindres, at Gjøsteretsbehandlingen er en civil Procesform, hvor den ene Part, altsaa her det Offentlige eller Overlobsen, skal optræde som Klager, og hvorunder Sagen behandles i civile Former og kostet Penge. Det forekommer mig, at en Straffesags Behandling paa den Maade ikke er heldig. Det vil derfor vistnok være det vigtigste, at de her omtalte Sager behandles enten som Justits- eller som offentlige Politisager. — Medens jeg er ved § 58, skal jeg tillade mig at gjøre en lille Bemærkning til, hvad der blev anført af den ærede 6te Landthingsmand for 1ste Kredts (Alder) til det sidste Stykke af Paragrafen, og til det Svar, som den ærede Minister gav derpaa, da jeg ikke ganske kan dele den Anskuelse, som den ærede Minister udtalte. Den ærede Landthingsmand mente, at, naar en Lodsinspektør, en Lodsoldermænd eller en Lods af Ukyndighed eller Forsømmelse havde gjort en Skade og han ikke kunde erstatte den, saa skulde den umiddelbare Følge være den, at han skulde have sin Afsted. Det forekommer mig, hvis jeg opfattede den høitærede Minister rigtig, at han delte denne Opfattelse, idet han ansaa det for en Selvsølge, at den Paagjældende skulde have sin Afsted, endskjøndt der ikke staar Noget udtrykkeligt derom. Det forekommer mig dog, at man ikke ligefrem kan sige det; det, som det 3die Stykke handler om, er Erstatningsansvaret; men Afsted er en Straf, og de to Ting have ikke nogen nødvendig Forbindelse med hinanden. Ligesaa lidt i dette Tilfælde som i andre Tilfælde er det givet, at Erstatningen ubetinget fører Straf efter sig eller omvendt, og man kan godt tænke sig, at Lodsjen eller Lodsoldermændene kan have begaaet en Forseelse paa en saadan Maade, at han under civilt Spøgsmaal ikke kan undgaa et Erstatningsansvar; men det forekommer mig meget haardt, at det da skulde være en absolut Følge, at han altid skal have sin Afsted. — I § 59 siges der, at Ministeren er bemyndiget til at afgjøre alle Spøgsmaal om Lodsjernes personlige Stilling eller Lodsjerernes indbyrdes Genhold, med mindre Ministeren finder at burde henvisse Sagen til Rettergang. Spørge vi nu: hvad er det for en Rettergang, saa komme vi atter til den i § 60 2det Stykke omtalte Gjøsteretsbehandling. Det forekommer mig mindre heldigt at foreskrive Gjøsteretsbehandling, hvor der er Tale om saadanne Ting som Lodsjernes indbyrdes Stilling eller deres Forhold til andre Lodsjerier. Hvorfor skal ikke disse Spøgsmaal ligesom alle andre lignende være Gjenstand for almindelig civil Rettergang? Lovforslaget tilstedder kun i meget indskrænket Maal, at Sager om Overtrædelser af de forskjellige Paragrafer behandles som offentlige Politisager, idet denne Behandlingsmaade